

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De zuinige eekhoorns

In de holle eik op het gazon had een eekhoorn zijn thuis gevonden. Hij was zo mooi met zijn heldere ogen en lange, borstelige staart. Hij was zuinig, maar ook mooi. Dat wil zeggen, hij was erg zuinig met kleine dingen en voedde zijn gezin op om hetzelfde te zijn.

Zijn familie bestond uit mevrouw Eekhoorn en drie kleine eekhoorntjes, en ze waren allemaal zo zuinig en ordelijk als maar kon. Er was nooit een noot of de schil van een eikel weggegooid in het huis van meneer Eekhoorn, en een van de allereerste dingen die hij en mevrouw Eekhoorn hun kinderen leerden, was om een voorraad voedsel aan te leggen om in de winter maanden te eten. Het waren leuke kleine diertjes, die kleine eekhoorns: opgewekt, goedgehumeurd en gehoorzaam. De oudste, die Koekkie heette, kon al bijna net zo goed een eikeltaart of een notenpudding met kastanjesaus maken als haar moeder.

Op deze koude winterdag waarover ik je heb verteld, zaten meneer en mevrouw Eekhoorn, met Koekkie en de kleintjes thee te drinken in de oude holle boom op het grasveld. De middag ging over in de avond en het licht was bijna verdwenen, toen er een klein tikje op de deur kwam. Het was een heel zwak tikje, zo zacht dat mevrouw Eekhoorn niet zeker wist of er iemand had

geklopt, en ze luisterde tot het weer kwam. Toen stond meneer Eekhoorn op en deed de deur open. Eerst zag hij niemand. "Wie is daar?" vroeg hij met zijn aangename, opgewekte stem.

'Ik ben het, Buurman,' zei iemand treurig buiten. 'Ik ben bijna uitgehongerd en ik heb het koud. Wil je me even binnenlaten om me op te warmen?'

Meneer Eekhoorn deed de deur meteen wijd open en zei: "Kom binnen, loop binnen. Het is zeker een bitter

koude nacht. Loop binnen en laat me de deur dichtdoen; mijn staart is bijna bevroren van het feit dat ik hier sta."

Toen kwam er een konijn het huis binnen huppelen. Arme konijntje! Wat zag hij er ellendig uit! Zijn vacht was helemaal vies en rafelig, en zijn staart hing achterover in plaats van rechtop te staan, zoals een goede konijnenstaart hoort te doen.

Zijn oren hingen naar beneden en zijn snorharen waren gebroken en slap. Hij had reuma in één achterpoot en zijn ogen, die net zo helder hadden moeten zijn als die van meneer Eekhoorn, waren dof. Al met al zag hij er zo armoedig en verdrietig uit als een konijn maar kan;

niet in het minst als een respectabel, goed opgevoed konijn.

Mevrouw Eekhoorn gooide van ontzetting haar beide voorpoten in de lucht. Meneer Eekhoorn haastte zich om het arme Konijn in een stoel naast het vuur te zetten, terwijl Koekkie hem haar eigen sneetje beukennotenbrood bracht. Het arme konijntje at er gretig van, en een tijdje lang was de hele familie van eekhoorns te veel bezig met het beantwoorden van zijn wensen om vragen te stellen. Toen hij was opgewarmd en uitgerust, stuurde mevrouw Eekhoorn al haar kleintjes naar bed, en zij en meneer Eekhoorn begonnen te proberen erachter te komen wat hun arme buurman in zo'n droevige toestand had gebracht.

"Hoe kan ik het helpen?" zei hij treurig. "Ik wist niet dat het zo koud zou zijn en ook niet dat de sneeuw zo diep zou liggen dat ik geen winterkool te eten zou kunnen krijgen. Ik weet zeker dat ik bereid ben te werken; ik zou alle moeite nemen, maar het heeft geen enkel nut. Inderdaad, buurman Eekhoorn, ik weet niet hoe je het voor elkaar hebt gekregen." En hij keek jaloers rond in het nette, warme kamertje.

'Het was heel eenvoudig,' zei meneer Eekhoorn ernstig. "We hebben allemaal geholpen, en we hebben een deel van alles wat we vonden opgeborgen. Als we zes noten vonden, hebben we er drie in onze voorraadkamer opgeborgen, en noten en eikels waren er deze herfst in overvloed. Dus hoewel de winter zo erg streng is, hebben we zal genoeg hebben, en ook genoeg voor een

vriend, buurman, dus eet zoveel als je wilt en spaar het brood niet."

Het was heel aardig van meneer Eekhoorn, maar hij kon het arme Konijn niet veel helpen. Hij was zo'n luie, zwervende kerel dat hij er niet tevreden mee kon zijn om rustig bij meneer en mevrouw Eekhoorn te blijven en te helpen met het werk in huis, dus na een paar dagen dwaalde hij weer weg.

Terwijl hij rilde in de koude windvlagen en tevergeefs probeerde zijn honger te stillen, wenste hij vaak dat hij net zo voorzichtig en zuinig was geweest als de familie Eekhoorn. En de familie Eekhoorn, die even goedhartig als voorzichtig was, dacht vaak met medelijden aan het arme Konijn en vroeg zich af hoe het met hem ging, maar ze hoorden nooit meer van hem.